

מדינת ישראל
הכנסת

ס.ל.

פרוטוקול מס' 30 / ב'

מיטיבת ועדת הסידורים הציבוריים, שהתקיימה ביום
ב', ל' באב תשי"ג - 11.8.53, בסעה 8.45.

חברי הוועדה:

מסתתפים:

א. אלטמן - היו"ר
ז. טברסקי
ט. כפרית
ב. כצנלסון
י. ניצני
ד. נצר
ב.ס. טסון

מוזמנים:

ז. ורהפטיג - סגן סר הדתות
ד"ר בטיס - המנהל הכללי של משרד הבריאות
ד"ר יהל - מטעם משרד הבריאות
סר גלובוס - היועץ המספטי של משרד הבריאות
סר ט. רוזנטל - מטעם משרד המספטים.

הסך הדיון על חוק האנטוסיה והפתולוגיה.

סדר-היום:

אני פותח את הישיבה.

היו"ר א. אלטמן:

בישיבה האחרונה גמרנו את סני הסעיפים
הראשונים - 1 ו-2, אך נשארה בפנינו השאלה, לסי לסלוח את ההודעה,
וזאת לפי בקשתה של חברת הכנסת נצר, לא להצביע אותה ולדחותה להיום.

ד. נצ"ר:

אני מצטער, כל עורכי-הדין גנדי.
בקשתי שהם לנסח לי ניסוח טשפטי, אולם
ללא הצלחה. הנקודה שעמדתי עליה היא: מאחר שקבלנו את העקרון של
ההודעה, עומדת בפני השאלה - למי לטלוח את ההודעה. רצייתי לדבר זה
יהיה בטפורט בתקנות. התקנות צריכות להיות גמיטות יותר.

ברצוני לסמוע עתה, את חוות-דעתו של
מטרה הבריאות בענין זה, כי אם לא - אוריד את הצעתי.

ד"ר בטיסו:

אנו חושבים שבהצעה זו יש מן הצדק,
וזה יביא לידי פעולה ברורה יותר.
לדעתי, קביעת הדבר הזה בתקנות, יהיה קטור בטסר הזמן במין לחץ כזה,
מגופים טובים, עד אשר כל המטרה של כל החוק לא תוכל לפעול. לכן,
בסעיף זה צריך לקבוע בדיוק למי צריך להודיע.

מר גלובוס:

כאן לא כתוב מדבר זה מתייחס לאדם שמת
רק בבית-חולים; כתוב כאן שמת, אדם
שעלול למות חס-וחלילה בדרך. אז מה במקרה זה? לדעתי, כאן צריכה
להיות איזו שהיא אחיזה, ויהיה מאד קשה לקבוע זאת בגופו של החוק.

מר ס. רוזנטל:

עלינו להימנע מלכתוב את זה בחוק, כי
זה יסבך אותנו במאד מאד. אנו יכולים
לומר, כי אם יש לחולה קרוב, אזי נודיע לקרוב, וכו'. אך אם תכניסו
כאן את הדבר זה בחוק, ברור הוא שנצטרך להכניס זאת גם לכל יתר הנקודות.
כלומר, אם תחייב כאן, תצטרך לחייב את כל שאר המקרים.

ד"ר יהל:

קשה לי להבין את דבריו של מר רוזנטל.
הרי יסבן תקנות שהסר מתקן, וכל זמן
שהתקנות קיימות, אזי אין הבדל בין החוקים הקיימים. כי אותו הקוטי
יהיה בתקנות.

אף אדם לא הציג כאן סצריך להודיע
לקרוב ביותר. אך אם אתה אומר שבתקנות הקיימות כתוב כבר שיש להודיע
לקרוב, אזי אין צורך לסנות אחרת. אולם, אנו דברנו על שליחת
ההודעה; כסו-כן דברנו על שליחת ההודעה לפי כתובת שהחולה מוסר.
ברור, כשאני אומר שאני נודיע לפי הכתובת שהחולה מוסר, הרי זה
פוסר אותך. אולם, כאשר אכתוב איזה שהוא קרוב, אזי נצטרך לחפש
אותו וכו', ותמיד יהיה לחץ על הרשות המבצעת.

לכן, אני מתנגד להכנסת כל ענין
ההודעה לחוק. אך אם נתקבל כבר העקרון הזה של ההודעה, אזי לצמצם
אותה, על מנת שלא ייווצר קוטי, או לא להכניס זאת בכלל.

ז. טברסקי:

ברצוני לתמוך בנוסח שנתקבל בישיבה
הקודמת. בתקנות אתה יכול לסנות,
מה שלא כן בחוק - לא נוכל לכתוב זאת בחוק אם נפרט בתקנות.

אני בדעה, להסאיר את ענין ההודעה -

כפי שקבענו - בתקנות.

היו"ר א. א. אלטמן:

ישנן סתי הצעות:

- (א) להטאיר את הנוסח כפי שהוא מנוסח בתקנות;
- (ב) לפרט בגוף החוק למי לשלוח את ההודעה.

ה צ ב ע ה

- בעד הטאת הפירוט בתקנות - רוב
- בעד פירוט בגוף החוק - 1

בתקבל הנוסח כפי שהוא מנוסח בתקנות

אני מטאיר לי זכות הסתייבות.

ד. נצר:

(קורא סעיף 3)

היו"ר א. א. אלטמן:

סעיף 3 בתקבל

(קורא סעיף 4)

כתוב בחוק: יש לקבוע גוויה לא פחות מ-3 שעות
לאחר הסקרה, ולא יותר מ-48 שעות לאחר הסקרה.
וזו חוץ מאדם שמת מסחלה מדבקת; אותה סותר יהיה להעביר לבית-ספר
לרפואה:

מר ט. רוזנטל:

סעיף 4 בתקבל

(קורא סעיף 5)

היו"ר א. א. אלטמן:

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג: אשר לסעיף קטן (א) של סעיף 5,
ברצוני להוסיף את המלה "וכל",
כלומר: "... יובאו הגוויה וכל חלקיה הסבותרים לקבורה ..."

ברצוני להקריא בפניכם את ההסתייבויות
שבכתב של חבר הכנסת כהנא:

היו"ר א. א. אלטמן:

בסעיף 5 (ב) יימחקו הטלים "או אם הרטאי..."

עד סוף הסעיף.

סד ט. רוזנטל:

ברצוני לבאר מדוע בא הסעיף 5(ב):
סעיף זה כדי ליצור מוזיאום אנטומי

בישראל, למטרות לימוד...

סגן שר הדתות ז. ורהפטיג:

ברצוני להעיר את תשומת לב משרד
הבריאות. אינני מבין מדוע יש צורך
בהצגת זכויות של נפלים במקום שהנהגים עוברים את בדיקת עיניהם.
האם כל נהג חייב לראות מוצג זה? הרי דבר זה עלול להספיע לרעה על
האדם.

בענין זה ברצוני לתמוך בהסתייגותו של
חבר הכנסת כהנא, לדעתי, אין צורך במספר רב של גוליות. חוק האנטומיה
סיועד ללמד אנשים לצרכי ריפוי וכו'. אפשר להסמיר את הגוליה במסך
תקופה של שנה, ותוך כדי שנה אפשר יהיה לקבור אותה. חוטבני, שאתם
פה מוסיפים סעיף שהוא ללא כל צורך חשוב. אין כל הכרח ללמד על אותה
גוליה במסך יותר משנה. ובכן, אני מציע למחוק את המלים "או אם הרטאי
לדרוש אותה... וכו'" עד הסוף.

ד. נצר:

מהסתייגותו של חבר כהנא אני מבינה,
כי סעיף זה נובע מסעיף 2. בעקבות הערותיו
של מר ורהפטיג אני חייבת להעיר: איננו מקימים מוזיאום מחלקים של
גופות. הגוליות הן לצרכי לימוד. אין המדובר כאן על דבר רגיל
שבלימוד. אנו יודעים כי ישנם איברים הסתייבים לימוד.
כידוע, סמירת מוזיאום כזה עולה בהוצאות רבות, ואם אנו עושים זאת הרי
אנו עושים אך ורק למטרות לימוד. המדובר הוא בחלקים שאפשר לסמור אותם.
ולכן, אני בעד זה כמו שכתוב בסעיף קטן (ב).

ד"ר יהל:

אני סמח שחברת הכנסת נצר שאיננה מוסחית בסמח
הדפואה, ידעה להסביר את הדברים כהווייתם.

ראווה איננו מוזיאום. ראווה זו ראווה.
כאן דוקא בא לביטוי שני דברים: א) ע"י כך אפשר במידה מסויימת לצמצם
את הצריכה בגוליות; ב) יצליחו לעשות רפרזיה ע"י חניטה. אני חוזר
ואומר, זה יצמצם את הצריכה בגוליות, וזה לא עומד רק ליופי.

לדוגמה: אני תופס מקרה של סחלה בכבד.
זהו מקרה נדיר מאד. ואני צריך ללמד על זה. ברור, ראוייה אינה דוטה
לסמיעה. על כן, אינני יכול לומר, בקבור את הגוליה ובשנה הבאה תהיה
לי אחרת. כדי להגיע לאוסף יקר כזה, יכולות לעבור 20 שנה ויותר,
כי לא בכל יום קורים מקרי סחלה נדירה. ואם זה קורה, אזי אני צריך
לתפוס, ולא לחכות להזדמנות אחרת.

ז. טברסקי:

נקודת הכובד היא זו שיש לסמור על גוליות
עם מקרים בלתי-טביחים.
אני מציעה להצביע.

סגן שר הדתות ז. ורהפטיג:

הייתי מבין אם היינו אוטרים: לסמור
על חלקי גוליה ולא על הגוליה.
אני מציע סעיף 5(ב) יהיה כתוב:
סותר לבית הספר לרפואה לסמור על חלקים של גוליה... וכו'.

ד"ר יהל:

אין זה מקובל בסגן מוזיאונים בעולם, שמיטהו יסמור על "פיטוס".

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג: אז תכתוב נפל או חלקי גרויה.

ס. כפרית: טוב שחוק זה יופיע בהסתייגויות.

לגבי הטלה נפל, ניתנה כבר תשובה על כך, ובאשר כי אין טוסרים על גרויות. הרי כתוב פה: "או אם הרטאי לדרוש אותה לפי התקנות לא התנגד לכך...". לדעתי, אפשר לפיכך לסמור על הגופה. אינני רואה טרוע מתנגדים לטיפא זו, וחוטבני שאפשר לקבל אותה כטוסה.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג: אני סבור, כי בהתאם לדברי ד"ר יהל צריך לכתוב לסמור על חלקי הגרויה או נפל, ואין צורך לכתוב דברים מיותרים. לדעתי, סעיף זה פותח פתח שלא לקבד את הגופה.

לכן אני מציע, למחוק את המלים "או על חלקים טטנה", או, הצעה אלטרנטיבית - לכתוב "לסמור על כל הגרויה וחלקיה".

הי"ר א. אלטמן: מצביע את ההצעות.

ה צ ב ע ה

הצעת חברי הכנסת ורהפטיג וכהנא, להוציא את המלים "או אם הרטאי..." עד הסוף, המופיעות בסעיף 5(ב) - לא נתקבלה

הצעת חבר הכנסת ורהפטיג לסעיף 5(ב) לכתוב את הטלה "נפל" במקום המלים "לסמור על חלקי גרויה" - לא נתקבלה

ה ס ת י י ג ו ת   לסגן סר הדתות ז. ורהפטיג לסעיף 5(ב)

ה צ ב ע ה

בעד הסעיף 5(ב) כמנוסח בנפיק - נב

סעיף 5(ב) - נתקבל

הי"ר א. אלטמן: (קורא סעיף 6)

חבר הכנסת כהנא מציע את הנוסח הבא:

6(א): סותר לרופא לנתח גרויה לטם קביעת סיבת המוות, או כדי להסתמט בחלק מטנה לריפוי של אדם, אם ניתנה לכך הסכמה מפורטת בכתב של האדם לפני מותו, או אם נקבע בתעודה החתומה ע"י שלושה רופאים, וביניהם רופא מטטלתי מיוחד, אשר יטנה ע"י הטר לטם בירור נחיצות הניתוח - ובאישורה של הרשות הדתית אשר אליה הסתייך הנפטר.

(ב) לא יינתן היתר לביתוח לטטרות האסורות בסעיף טסנה (א) אלא אם כן בריאות הצבור תובעת ביתוח שכזה, או יש צורך לרפא אדם מטחלה מסוכנת.

סגן סר הדתות ז. ורהפטיג: סעיף זה נוסח בצורה רחבה, אם כי יש הכרח לצמצמו, אחרת זה נותן פתח לנתח כל גופה. נאסר, אדם נכנס לבית-חולים בסצב בריאותי קשה, והוא צריך לעבור ביתוח, עצם הידיעה הזו, לדעת, עלולה להטפיע עליו. אין סעיף כזה ברוב הארצות. הנה למשל, בארצות-הברית לא נהוג לנתח גוויה טבלי הסכנתו של האדם החולה.

אם כן אני מציע: (א) שתהיה הגבלה בסעיף זה, - לא לנתח אדם אם התנגד לכך לפני מותו; (ב) יש צורך להגדיר יותר סעיף זה - "או כדי להסתמס בחלק מסנה לריפוי של אדם"; כי אם זה ענין של הצלת נפשות - אזי אין התנגדות לכך.

לדעת, הסעיף הזה הוא סאד דרסטי, וטלוטת רופאים, כפי שכתוב סם - אין זה גרנטיה אם אתה אינך קובע הגבלה ענינית, וכאן אני מציע - ג) שבין טלוטת הרופאים יהיה רופא אחד מטטפתח החולה.

סר ס. רוזנטל: אם תכניסו את הטלים "טחלה מסוכנת", תבטלו בזה את כל החוק.

סעיף זה בא לסלוא איברים בבן-אדם. אנו כבר דנו בכל הבעיות האלה. לדעת, את כל המקדנות הללו תמצאו בתקנות.

ד"ר יהל: אנקט את סליחת החברים אם אאריך קצת בדברי, טטום טבעיה זו נראית כחסובה ביותר.

חוק זה דרוט לצורך ידיעת הרפואה, בלי זה אין כל בקורת על הרפואה. צרה היא שהרפואה איננה יכולה להתקדם. בלי בסיון עצטי - אף איט לא יוכל להיות רופא. אנו רוצים שתהיה בקורת על עבודתנו.

לא ארבה בדברים, אולם דק זאת אציין, טרצוי לנתח כל סקרה מורת. האם טרם קרה, שהוציאו עין טאדם חי, על טנת להציל את עינו הטניה? - כן, הוציאו עינים טאנטים חיים רבים. הוא הדין לגבי טחלת האולקוס. ועתה, אני טואל: האם טאדם טת אסור להוציא איברים? אם כן, למה? הרי כל זה איננו פוגע בטת.

אי-אפשר להסביר טה זה טחלה מסוכנת. כן לא יתכן לנתח בהסכמת האיש. הנה לטסל, בתקופת טלחטה, אנו טולחים אנסים לחזית, בידענו היטב שהאנסים עלולים לא לחזור. האם זה מותר?

לידיעתכם, יש לנו בנק דם; בנק עינים; בנק עצמות ועוד. ותבוא ברכה על מי שהטציא את האמצעים הללו בארץ, ונתינת אפטרות לאדם לחיות כאנטים חיים.

ס. כפרית: הגיטה של ד"ר יהל היא טאד הגיונית. אולם לפעמים, ההגיון בלבד איננו יכול לסלוט. סעיף זה הוא בהטרוטה לסעיף 2. אני טטוכנעת טכל אדם אטר קרובו טת, רוצה בזה שהאדם לא ינותח חלקים חלקים, וטהגופה תיטאר בטלטותה.

אני טטכיטה וטצטרפת לדברי סגן סר הדתות ורהפטיג, טכל מי שהטכים בכתב לנותח. ברור טזה קטה טאדם מי יתן את הטכטתו בכתב, ולכן אני טטאירה כל זה לתקנות.

ד"ר יהל:

האם אינך חושבת שהקרובים יסכימו לעשות
זאת תמורת כסף?

ט. כפרית:

אם כן, זה הכי קל. צריך לתת את השאנסה
הזאת גם לאדם הסביב תועלת. ההגיון אתך,
ד"ר יהל, אך קשה לספק את הסעיף הזה, ולפיכך אני מציעה שזה ייקבע
בתקנות.

ד. נצר:

אנו דנים על ענין מאד רגיש. כל אחד מאתנו
הנו אדם סתמי. לרגשות שלו. אדם אדם ורגשותיו
עמו.

לחוק זה אני קוראה - חוק פיקוח נפש, וזוהי
המצווה הגדולה ביותר שיש בתורה. חוק זה מאפשר לנו ללמוד על אנשים מתי
על סנת להציל אנשים חיים רבים. ואני באה וסתפארת כאחד, שלציבור הדתי
הכוח לבצע את החוק הזה. זהו ענין של רגש, של דת. וזוהי המצווה הגדולה
ביותר.

כידוע, אנו לומדים את הרפואה על אנשים חיים
בבתי-החולים. לדעתי, איננו צריכים להיות רגשים וללכת לפי רגשותינו, מסוים
שהחיים הם אכזריים מאד בלאו הכי. אני יודעת שקרה אחד, וזאת אני בוחנת
לדוגמה, שאדם נסע לחו"ל וחזר עם עינים רואות.

לפני שנה בערך, כאשר היינו סומעים שנעשים
ניתוחים בלב - היינו סודעזעים. עתה, נעשים ניתוחים בלב, וגם בסוח.

אני, לטעם, הייתי הולכת וסבירה לציבור
שחוק זה הוא חוק פיקוח נפש.

ישנה פיסקה אחת כאן, אשר לדעתי היא יכולה
לספק במאד מאד, והיא - אם נקבע בתעודה שנחתמה ע"י שלושה רופאים שהוסמכו
לכן ...

ולכן, אני מציע להתגבר על כל סיני רגשות,
ולהטאיר את הסעיף כמו שהוא.

ג. כצנלסון:

בין יתר דברי שנאמרו בסבוע שעבר, אמרתי
שחוק זה הוא קשה מאד לדיון, כי כל אחד מאתנו
עבר מה שעבר וקשה לו לראות את התמונה שעברה עליו. יחד עם זאת, ברצוני
לציין, שאני מצטרפת לדבריה של חברת הכנסת נצר - בחוק זה יש מסוים הצלת
נפשות.

לדעתי, איננו צריכים להטיל סין מורא, סין
רגש על האנשים החולים. ברצוני לציין, כי מדינות באורות, ואף טספחות
טכובדות עשו כל אשר לאל ידם לעשות בכדי לדעת את סיבת המוות.

לדעתי, טובת הפרט והתקדמות הרפואה ורגש
האחריות המוטלת על הרופאים, דורש החוק הזה.

ועתה, להגבלת החלקים, איזה כן ואיזה לא, -
אם נשאל את דעת הטופחים, בטוחני שיאמרו שאינם יודעים.

חוק זה נעשה, לדעתי, למטרה אחת בלבד -
להתקדמות הרפואה. פירוט הדבר - הצלה. ולכן, אני מציעה לקבל את זה
כמו שהוא. אך כשאני מגיעה ל-3 רופאים - הריני סתמיית. ולכן אני מציעה,

בתקנות יהיה מפורט: שלוש הרופאים יהיו: מנהל בית-החולים, מנהל המחלקה והרופא שטיפל בחולה. הייתי מצרפת גם מוטחה מצד המטפחה, אך לפי ראותה.

ז. טברסקי:

אני מאמינים אולי באתיקה של מדיצינה. אני חושב שאין מתנגדים לנתח גרויה לטם קביעת סיבת המוות. אני יודעת, שקרובים תובעים לנתח על מנת לדעת את הסיבה.

"כדי להשתמש בחלק ממנה לריפוי של אדם", המטרה של כלים אלה היא בכדי להציל אנשים חיים.

אני חושבת שפר ורהפטיג איננו צורך בדבריו, מסום שאדם הנכנס לבית-חולים, איננו מאמין שהוא ימות; לכל אדם יש כוח ורצון לחיות. ולכן, אין צורך לשאול את החולה אם הוא יסכים להינתח.

אני מוכרחה להתוודות כאן, כי קשה לי לענות על כך, ואם נוכל להתגבר על הרגשות האמורצנליים של החיים - הרי נוכל לקבל את החוק הזה. ושלוש הרופאים שנקבעו בתקנות, לדעתי, אין בזה מסום חילול הסת.

בגן סר הדתות ז. ורהפטיג: ריפוי של אדם מטחלה מסוכנת - אינני מפרט מהי הטחלה. זה מציל בטקצת, כדי שלא אעשה את הגופה הפקר.

(ב) אם אני אוסר, שלוש רופאים, אז ברצוני שאחד מהם יהיה מצד המטפחה, ודבר זה שייקבע בתקנות. זהו ענין של ציבטוס, וטדוע לא לספק זאת. ע"י כך אינני מוסר את הגופה לרשותם של 3 רופאים של בית-החולים. רצוני הוא, ששני הרופאים מצריכים להכריע בדבר, יהיו סוגבלים בנוכחותו של רופא המטפחה.

(ג) אם יימצא חולה שמרגיש עצמו רע, הריהו דורס שלא יקחו את גופתו. לדעתי, דבר זה עלול להספיע על בריאותו. תנו לו את מעותצו האחרונות בטובחה. אני טוכן לטבת ולנסח טעיף זה, ובזה לא אפגע בעצם החוק.

ד"ר יהל: בראשית דברי, ברצוני להביע את התפלאותי: אנשים שטפקידים בידי אדם את החי (לנתוח) מפקדים להפקיד את הסת.

לדעתי, פר ורהפטיג טטה קצת טהדרן, הוא הביא דוגמאות טרוגטאות טונות, ולא לענין. כאן לא רוצים להרוג מישהו. כאן מדובר על אדם שאפטר להציל. תרטו לי לצטט חלק ממכתבו של ד"ר סיבא לטר הבריאות בענין זה:

"עוד יותר יש להקשות על הפסוק "אף כסאין טום ספק על סיבת המוות". מתי אפטר לומר כך? רק אחר אטר פתיחת הגויה הוכיחה טכך הדבר. אתן טסל אטר יטביר: טכב אצלי חולה בטנת 1938 עם דלקת הורידים עקטנית, ולא יכלנו לא להבין ולא להטביר את עקטנות הטחלה ואת ירידתו הטתטדת. כאטר החולה נפטר לכאורה בגלל טחלה גלויה לעין, דלקת הורידים בטתי הרגלים, נתגלה בפתיחת הגויה כי היה לו טרטן בקצה הלבלב אטר טום בדיקה ברנטגן לא יכלה לגלותו. ההופעה הטלובה של טרטן בלבלב ודלקת ורידים לא הייתה ידועה, ונחטבה גם אז על ידנו כטקריית. כעבור טספור טבים, ראה אחד טחברי טקרה עקטני של דלקת ורידים, טפרתי לו על הטקרה שלי, אולם הוא טען טזה היה טקרה, אולם בפתיחת הגויה נתברר כי טוב היה טרטן בלבלב."

ועתה, אני שואל: מה זה נקרא כבוד הסת? אני חושב שכתוב: הוא טוטג יחסי; החברה קובעת את הכבוד. אין זה פוגע בכבוד הסת, והתיקון הזה הוא בלתי-טעיאותי.

אשר לקבור או לא לקבור סת, אני יכול לבחור אותו גם אחרי 3 ימים, אחרי 5 ימים, ולכן אני טוטג עליו. ולטעם כך יטנו בנק. לכן, אי אפשר להכניס כאן "התייעצות עם רופא המספחה...". וכו'. כאשר אדם חי, לא יכולים לעשות את כל זה. אני בטוח שכל אלא אדם לא היה מתנגד שהדבר טרוצים לעשות עם גופתו יעשה לטענו.

כיום, אפשר לעשות "ביזנס" עם כל מיני דברים. אפשר להטיג דם תפורה כסף וכו'.

קרה לנו טקרה אחד: לילד כתוצאה טכוריה היו צריכים חלק טעור, והוריו לא היו טוכנים לתת לו טעורם; לא היה איכפת להם שהילד ימות. ובטקרה זה נאלצו העובדים בבית-החולים לתת טעורם.

סעיף 6 הוא סעיף המכוסס על סטך הסכם. לטען האטת, היסכם מה שהוסכם טסום טיס

טר גלובוס:

כאן הצלת בפטות.

אנו עוברים להצבעה.

היו"ר א. אלטמן:

ה צ ב ע ה

בעד הצעתו של סגן טר הדתות ז. ורהפטיג, להוסיף בטעיף 6, אחרי הטלים "ריפור של אדם", להוסיף - "טטלה טטוכנת" - טיעוט

לסגן טר הדתות ז. ורהפטיג לסעיף 6.

ה ס ת י י ג ו ת

בעד הצעתו של סגן טר הדתות ז. ורהפטיג, טתהיה תוספת בטעיף 6, אחרי הטלים "ע"י 3 רופאים. שהוסטכו לכן בהתאם לתקנות, להוסיף - "ואחד מהם רטאית תהיה הטטפחה לסנות" -

3 -

3 -

נגד

היו"ר א. אלטמן טכריע נגד התיקון

לסגן טר הדתות ז. ורהפטיג לקטע זה
טבטעיף 6.

ה ס ת י י ג ו ת

בעד הצעתו של סגן טר הדתות ז. ורהפטיג, אם האדם הטאיר התנגדות בכתב - לא ינותח - טיעוט

702 -

נגד

לסגן טר הדתות ז. ורהפטיג לקטע זה
טבטעיף 6.

ה ס ת י י ג ו ת

בעד הסעיף 6 כטנוס בחוק - גוב

טעיף 6 - בחקבל

בעד הצעתו של חבר הכנסת כהנא לסעיף 6 - מיעוט

לחבר הכנסת כהנא לסעיף 6.

הסתיונות

(קורא סעיף 7).

היו"ר א. אלטמן:

חבר הכנסת כהנא מציע לסעיף 7 את הנוסח הבא:

העובר על הוראות סעיף 6 דינו מאסר עד שנתיים או קנס עד 2000 ל"י, או שניהם יחד.

אם תעברו על סעיף 2, תראו כי אין סם עבירה.

מר ט. רוזנטל:

בסעיף 7 (א) יש להוסיף את המלים: "והסבת גוריה שלא לפי הוראות סעיף 2..."

מר גלובנט:

בסעיף 2 אין סום עבירה סעוברים עליה, אחרת אסור לסטור אותה.

מר ט. רוזנטל:

הרי כתוב בספורט: הסנתח גוריה שלא לפי הוראות סעיף 6 - אסם בעוון.

ד"ר יהל:

אני מציע שנפסיק את הדיון בזה, וביסיבה הקרובה אנו נגטור את החוק הזה. אני מבקש אתכם בזה, להביא ליסיבה הקרובה את הצוסח הסופי של החברים הטסטייגים.

היו"ר א. אלטמן:

היסיבה נועלה בטעה 11.00.